

Vượt Qua Cái Chết Trắng

Tôi được sinh ra và lớn lên trong một gia đình tuy không giàu có nhưng khá đầm ấm và hạnh phúc. Cha là chủ một tiệm bán đồ điện ở chợ, còn mẹ là một cô giáo đoan trang, gương mẫu. Riêng về bản thân tôi thì năm nào cũng đạt danh hiệu học sinh xuất sắc của trường. Ngoài ra còn có nhỏ em gái kém tôi 2 tuổi, rất ngoan. Anh em tôi sống rất chan hoà.

Công việc buôn bán của ba tôi ngày càng bận rộn, thế là mẹ tôi quyết định làm đơn xin nghỉ dạy để tiếp bả Anh em tôi không ai tán thành việc này, vì chúng tôi rất hãnh diện mẹ là một cô giáo mẫu mực của biết bao học trò, giờ đây bỗng trở thành là một người bán hàng ngoài chợ. Bán hàng thì không có gì xấu, nhưng tôi vẫn thích mẹ là cô giáo hơn. Tuy nhiên, tính mẹ rất cương quyết nên anh em chúng tôi không ai dám hé môi đến nửa lời. Thế là ba mẹ tôi lao vào vòng xoáy của chợ đời. Việc buôn bán ngày càng phát đạt và cuộc sống của chúng tôi cũng dần dần thay đổi.

Căn nhà được sửa chữa lại trông khang trang hơn. Còn tôi thì được làm chủ chiếc Dream màu nho mới cáu cạnh, em Cẩm Hoài cũng thật dễ thương trên chiếc Chaly xinh xắn. Có xe, tôi bắt đầu thích đi chơi, một buổi học ở trường, còn một buổi thì rong ruổi khắp nơi trên các đường phố. Ngoài tôi ra còn có hai thằng bạn chung trường, chúng tôi hợp lại thành bộ ba thích chơi hơn học. Việc học của tôi đã bắt đầu sa sút, những con số đã không còn hứng thú đối với tôi nữa, những bài luận văn đã trở nên chán phèo. Lúc này, ba mẹ tôi lại đi sớm về khuya, khi hai người về đến nhà thì anh em tôi đã bắt đầu đi ngủ. Những bài kiểm tra, những lần thi đã không còn được mẹ hỏi han tới nữa (do không có thời gian). Cứ thế tôi lại đi chơi thỏa thích. Hôm nào chúng tôi cũng có mặt ở quán "Lăng Tử" (do chúng tôi đặt tên vì nó qui tụ toàn những phần...lăng tử).

Bỏ học là việc thường xuyên đối với tôi, mỗi lần ở trường mời phụ huynh là tôi nhờ ông Ba gánh nước mướn ở xóm trên đi hộ (vì ba tôi ít khi đi đâu nên không ai biết). Sau mỗi lần như vậy thì tôi lại biểu ông bằng số tiền mà ông gánh nước mướn hằng ngày (Bây giờ tiền bạc đối với tôi không còn là vấn đề đáng quan tâm nữa). Hai thằng bạn của tôi sau khi bị ông bố cho một trận đã rút lui khỏi nhóm. Lúc này, tôi cũng đã cấu kết được với tên Thành cạo. Tôi biết hẳn trong những lần đến quán "Lăng Tử". Hẳn lớn hơn tôi 3 tuổi, cũng thuộc loại công tử con nhà giàu và đang muốn biết hết mùi vị của cuộc đời. Cái gì hẳn cũng biết, kể cả thứ mà xã hội ghê tởm nhất: ma túy. Có một lần hẳn chia ra một gói nhỏ và hỏi tôi có biết sử dụng không. Không hỏi tôi cũng biết đó là thứ gì. Tôi nói với hẳn là không biết và cũng không hề muốn biết, bởi tôi tuy là ham thích đi chơi nhưng chưa hề nghĩ tới việc sẽ đụng đến nó. Biết được ý của tôi, tên Thành liền văng tục và nói: "Thứ như mày chán bỏ mẹ, dân chơi mà không biết xài thứ này thì không phải là dân chơi. Thôi về nhà với mẹ đi nhóc con!" Sau vài lần bị hẳn nói khích, tôi cũng muốn thử cho biết nó như thế nào mà mọi người lại ghê tởm đến thế. Thằng con trai trong tôi lúc đó thật có máu phiêu lưu. Một lần, rồi hai lần....Thật ra thì đâu có gì ghê gớm ngoài cái cảm giác lâng lâng bay bổng. Càng ngày tôi càng thấy rất cần đến nó. Bây giờ, nó đã trở thành thứ không dùng cũng không được. Dần dần, tôi đã phát hiện ra sự tác hại của nó. 18 tuổi tôi đã hủy diệt đời mình trong men say ma túy. Mọi thứ càng ngày càng lún sâu hơn, sâu đến nỗi tôi cũng không biết phải bắt đầu từ đâu để ngoi lên. Cho đến khi nhà trường phát động phong trào phòng chống ma túy, và đương nhiên tên tôi đã bị khoanh vùng. Sau khi họp hội đồng thì trường quyết định đình chỉ học tập của tôi. Mọi chuyện đã bị đổ bể, ba mẹ và em gái tôi bất ngờ đến không nói được lời nào. Tôi đã đem đến điều thất vọng cho ba, nỗi buồn khổ cho mẹ và sự tủi hổ cho đứa em gái của mình. Sau đó, tôi bị gia đình từ bỏ.

Ba tôi rất thương con, ông đã hy sinh một đời khổ nhọc gây dựng nên ngày hôm nay là muốn cho tôi được sung sướng, có điều kiện học tập, không bị thua kém bạn bè; mẹ tôi là một nhà mô phạm từng dạy bao điều hay lẽ phải cho biết bao học trò, từng được mọi người kính trọng; em tôi là đứa em gái rất ngoan, luôn nghe lời anh hai dạy bảo. Thế mà bây giờ tôi đã trở thành là một người hư hỏng, là cặn bã của xã hội. Vì thế không chấp nhận được tôi là lẽ đương nhiên, tôi không dám trách ai cả, chỉ trách mình đã ham vui mà không biết dừng lại. Tôi thật ân hận vì đã có lỗi với mọi người, nhất là đối với mẹ tôi. Nhưng muốn chuộc lại lỗi lầm không phải là chuyện dễ dàng. Đối với tôi bây giờ thứ độc hại đó như đã ăn sâu vào tận huyết quản rồi. Tôi có thể một ngày không ăn cơm, nhưng với nó thì không thể thiếu được. Dù sao bây giờ cũng không còn gia đình, không còn sự kiểm chế của nhà trường, nên tôi cảm thấy được tự do thoải mái hơn. Nhưng điều đáng quan tâm hiện tại là tiền, làm sao có tiền để mua thuốc? Đối với một kẻ ăn chưa no lo chưa tới như tôi, giờ lại không có sức lao động mà muốn có tiền thật là một điều nan giải. Thế là tôi đành đợi em Cẩm Hoài tan học để hỏi xin

nó chút ít tiền, tôi nghĩ chắc nó sẽ thương hại tôi mà không từ chối. Nào ngờ khi nghe tôi nói xong, nó liền mẫn như tát vào mặt: " Tôi không ngờ con người của anh trở nên như vậy, chẳng những đã dám gặp tôi mà còn xin xỏ. Cho tiền để anh hút sách à? Tôi thà cho người ăn mày". Tự ái của thằng con trai làm tôi như muốn điên tiết lên mà quên là mình đang rất cần tiền: "Mày trở nên chua ngoa từ lúc nào vậy? Tao không ngờ đứa em gái dịu hiền của tao lại trở nên như thế." . "Em trở nên chua ngoa là vì ai" - Nhỏ nói với hai hàng nước mắt lăn dài trên má - "Anh có biết những ngày qua ba mẹ sống như thế nào không? Hai người luôn tự dằn vặt mình vì không quan tâm đến con cái nên mới có ngày hôm nay. Mà ba mẹ nào có lỗi gì, chúng ta đều đã lớn, sao không ý thức đối với những việc mình làm? Còn em, anh có biết bạn bè nhìn em với cặp mắt ra sao không? Không khi bỉ thì cũng là e ngại. Mà em nào có lỗi gì chứ ? Chẳng lẽ em có lỗi vì đã chung huyết thống với một người nghiện ngập hay sao? Anh muốn tìm lại đứa em gái dịu dàng ngày trước à? Sẽ không khó đâu, nếu khi nào anh trả lại cho em người anh hoạt bát, năng nổ của trước kia".

Những lời nói của nhỏ thấm sâu vào tận tim óc, chính vào lúc tôi đang tính tới chuyện cai nghiện thì gặp lại tên Thành Cáo. Hẳn đã cứu tôi thoát khỏi nỗi đau đớn của cơn ghiền thuốc, cũng như một lần nữa hẳn lại dìu tôi xuống bưng bùn. Mỗi ngày đưa thuốc cho tôi hẳn đều ghi lại số nợ. Ngày qua ngày, nợ chồng nợ, bây giờ tôi không còn đường nào để đi ngoài con đường trộm cắp. Tôi không phải là người mất hết lương tri, nhưng thật sự tôi không còn cách chọn lựa.

Vì lần đầu không quen nên tôi bị bắt. Bà ngoại hay tin đến bảo lãnh tôi về. Trước khi chìm vào cơn say nghiện ngập, tôi còn thấy được những giọt lệ đau đớn xót xa trên đôi mắt đã hẳn vết chân chim của ngoại.

Sau ngày đó, tôi quyết định vào trại cai nghiện. Tôi không muốn cứ mãi đánh mất mình, tôi muốn tìm lại chính tôi, cũng như muốn trả về cho ngoại, cho ba mẹ, cho đứa em gái của tôi một con người nguyên vẹn, lành mạnh của trước kia.

Ở trại cai nghiện ra, tôi không trở lại gia đình mà về với ngoại, tôi quyết sẽ làm lại từ đầu và sẽ dành cho mọi người điều bất ngờ. Tôi có thể làm cho họ buồn thì cũng có thể làm cho họ vui.

Bây giờ, tôi đã là sinh viên của một trường Đại học sư phạm, không biết vì sao tôi lại quyết định thi vào trường này, điều mà lúc còn đi học tôi không hề nghĩ tới. Có lẽ tôi đã biết được không nơi nào giúp con người hoàn thiện hơn ở chính môi trường Sư phạm.

Ngày tôi đem giấy báo trúng tuyển vào đại học về nhà, cũng như lúc biết tôi là một tên nghiện ngập, cha mẹ và em gái tôi bất ngờ đến không thốt được nên lời. Có khác chăng là những đôi mắt bộc lộ niềm vui sướng tốt độ, chứ không phải nỗi đau đớn, thất vọng như trước kia.